

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про зупинення для України дії Конвенції про заборону
застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі
протипіхотних мін та про їхнє знищення

Верховна Рада України постановляє:

1. Керуючись положеннями статті 62 Віденської конвенції про право міжнародних договорів та статті 24 Закону України "Про міжнародні договори України", зупинити для України дію Конвенції про заборону застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних мін та про їхнє знищення, підписаної від імені України 24 лютого 1999 року в м. Нью-Йорку та ратифікованої Законом України від 18 травня 2005 року № 2566-IV (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 23, ст. 320).

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України

м. Київ
15 липня 2025 року
№ 4519-IX

В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

**Конвенція
про заборону застосування, накопичення
запасів, виробництва і передачі протипіхотних
мін та про їхнє знищення**

Преамбула

Держави-учасниці,

сповнені рішучості покласти край стражданням і нещастям, викликаним протипіхотними мінами, які щотижня вбивають і калічать сотні людей, головним чином невинних і беззахисних цивільних осіб, і в першу чергу дітей, перешкоджають економічному розвитку і відновленню, ускладнюють репатріацію біженців і осіб, переміщених в межах країни, і призводять до інших тяжких наслідків протягом багатьох років після їх встановлення, вважаючи необхідним зробити все, щоб у ефективний і скоординований спосіб сприяти вирішенню складного завдання з видалення протипіхотних мін, встановлених по всьому світу, і забезпечити їхнє знищення, бажаючи максимально сприяти зусиллям щодо догляду і реабілітації, включаючи соціальну та економічну реінтеграцію осіб, які постраждали від мін, визнаючи, що повна заборона протипіхотних мін стала б також важливим заходом зміцнення довіри, схвалюючи прийняття виправленого 3 травня 1996 року Протоколу про заборону або обмеження застосування мін, мін-пасток та інших пристроїв, який додається до Конвенції про заборону або обмеження застосування конкретних видів звичайної зброї, які можуть вважатись такими, що завдають надмірних ушкоджень або мають невибіркову дію, і закликаючи до якнайшвидшої ратифікації цього протоколу всіма державами, які ще цього не зробили, схвалюючи також резолюцію 51/45 S Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 10 грудня 1996 року, в якій міститься настійний заклик до всіх держав активно працювати над ефективною міжнародною угодою про заборону застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних наземних мін, яка матиме обов'язкову юридичну силу, схвалюючи далі заходи, вжиті за останні роки - як на односторонній, так і на багатосторонній основі - з метою заборони, обмеження або тимчасового припинення застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних мін, підкреслюючи роль суспільної свідомості у зміцненні принципів гуманності, показником якої став заклик до повної заборони протипіхотних мін, і відзначаючи зусилля, що докладаються з цією метою Міжнародним рухом Червоного Хреста і Червоного Півмісяця,

Міжнародною кампанією із заборони наземних мін та багатьма іншими неурядовими організаціями в усьому світі, посилаючись на Оттавську декларацію від 5 жовтня 1996 року і Брюссельську декларацію від 27 червня 1997 року, в яких міститься настійний заклик до міжнародного співтовариства укласти міжнародну угоду про заборону застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних мін, яка матиме обов'язкову юридичну силу,

підкреслюючи бажаність забезпечення приєднання всіх держав до цієї Конвенції і будучи сповнені рішучості активно сприяти наданню їй універсального характеру в усіх відповідних форумах, включаючи, зокрема, Організацію Об'єднаних Націй, Конференцію з роззброєння, регіональні організації та об'єднання і конференції з розгляду дії Конвенції про заборону або обмеження застосування конкретних видів звичайної зброї, які можуть вважатися такими, що наносять надмірні ушкодження або мають невивіркову дію,

виходячи з принципу міжнародного гуманітарного права, згідно з яким право сторін у збройному конфлікті вибирати методи і засоби ведення війни не є необмеженим, принципу, який забороняє застосування у збройних конфліктах зброї, снарядів та засобів і методів ведення війни, які можуть завдати надмірних ушкоджень або призвести до надмірних страждань, а також принципу, відповідно до якого необхідно проводити розрізнення між цивільними особами і комбатантами,

домовилися про таке:

Стаття 1

Загальні зобов'язання

1. Кожна держава-учасниця зобов'язується ніколи і ні за яких обставин:

- а) не застосовувати протипіхотні міни;
- б) не розробляти, не виробляти, не набувати іншим чином, не накопичувати, не зберігати і нікому не передавати, прямо чи опосередковано, протипіхотні міни;
- с) не допомагати, не заохочувати і не спонукати будь-яким чином будь-кого до проведення діяльності, забороненої для держави-учасниці згідно з цією Конвенцією.

2. Кожна держава-учасниця зобов'язується знищити всі протипіхотні міни або забезпечити їхнє знищення відповідно до положень цієї Конвенції.

Стаття 2

Визначення

1. "Протипіхотна міна" означає міну, призначену для вибуху від присутності, близькості або безпосереднього впливу людини і при цьому виводить з ладу, калічить або вбиває одного або кількох людей. Міни, призначені для детонації від присутності, близькості або безпосереднього впливу засобу, що рухається, а не людини, і оснащені при цьому елементом невилучення, не можуть бути віднесені

до категорії протипіхотних мін лише на тій підставі, що вони так оснащені.

2. "Міна" означає боєприпас, призначений для встановлення під землею, на землі або поблизу поверхні землі або іншої поверхні та для вибуху від присутності, близькості або безпосереднього впливу людини або засобу, що рухається.

3. "Елемент невилучення" означає пристрій, призначений для захисту міни; він є частиною міни, пов'язаний з нею, приєднаний до неї або розміщений під нею і приводиться в дію при спробі доторкнутися до міни або іншим чином навмисно потривожити її.

4. "Передача" означає не лише фізичне переміщення протипіхотних мін на національну територію або з неї, але й передачу права власності на міни і контролю над ними, однак не передбачає передачу території, на якій встановлені протипіхотні міни.

5. "Замінований район" означає ділянку, яка є небезпечною через присутність або можливу присутність мін.

Стаття 3

Винятки

1. Незважаючи на існування загальних зобов'язань, викладених у статті 1, зберігання або передача певної кількості протипіхотних мін з метою розробки методів виявлення мін, розмінування або знищення мін та навчання цим методам дозволені. Кількість таких мін не повинна перевищувати мінімального об'єму, абсолютно необхідного для досягнення вищезгаданих цілей.

2. Передача протипіхотних мін з метою знищення дозволена.

Стаття 4

Знищення запасів протипіхотних мін

З урахуванням винятків, передбачених у статті 3, кожна держава-учасниця зобов'язується знищити або забезпечити знищення всіх запасів протипіхотних мін, які їй належать, або якими вона володіє, або які знаходяться під її юрисдикцією або контролем, у можливо найкоротший термін, але не пізніше ніж через чотири роки після набуття чинності цієї Конвенцією для цієї держави-учасниці.

Стаття 5

Знищення протипіхотних мін у замінованих районах

1. Кожна держава-учасниця зобов'язується знищити або забезпечити знищення всіх протипіхотних мін у замінованих районах, що знаходяться під її юрисдикцією або контролем, у можливо найкоротший термін, але не пізніше ніж через десять років після набуття чинності цієї Конвенцією для цієї держави-учасниці.

2. Кожна держава-учасниця докладає всіх зусиль для того, щоб виявити всі райони, що знаходяться під її юрисдикцією або контролем, в яких, як відомо або як передбачається, встановлені

протипіхотні міни, та вживає заходів з тим, щоб у можливо найкоротший термін всі місця встановлення протипіхотних мін у замінованих районах, що знаходяться під її юрисдикцією або контролем, були позначені по периметру, взяті під нагляд та ізольовані за допомогою загорож або інших засобів для того, щоб ефективно виключити туди доступ цивільних осіб доти, доки всі встановлені там протипіхотні міни не будуть знищені. Позначення повинно відповідати, принаймні, стандартам, установленим у виправленому 3 травня 1996 року Протоколі про заборону або обмеження застосування мін, мін-пасток та інших пристроїв, який додається до Конвенції про заборону або обмеження застосування конкретних видів звичайної зброї, які можуть вважатись такими, що спричиняють надмірні ушкодження або мають невибіркову дію.

3. Якщо та або інша держава-учасниця вважає, що не зможе знищити або забезпечити знищення всіх протипіхотних мін, зазначених у пункті 1, у ці терміни, вона може звернутися до наради держав-учасниць або конференції з розгляду дії Конвенції з проханням збільшити проміжок часу, встановлений для повного знищення таких протипіхотних мін, на термін до десяти років.

4. У кожному проханні слід:

- a) зазначити термін запропонованого продовження;
- b) детально викласти підстави для запропонованого продовження, включаючи:
 - i) інформацію про підготовку і проведення робіт відповідно до національних програм розмінування;
 - ii) інформацію про фінансові та технічні засоби, які держава-учасниця може спрямувати для повного знищення протипіхотних мін;
 - iii) викладення обставин, які заважають державі-учасниці знищити всі протипіхотні міни у замінованих районах;
- c) викласти гуманітарні, соціальні, економічні та екологічні наслідки цього продовження;
- d) навести всю іншу інформацію, яка стосується прохання про запропоноване продовження.

5. Нарада держав-учасниць або конференція з розгляду дії Конвенції, взявши до уваги фактори, зазначені в пункті 4, аналізує прохання і більшістю голосів присутніх держав-учасниць, які беруть участь у голосуванні, виносить рішення про те, чи слід задовольнити прохання про продовження терміну.

6. Термін може бути продовжено ще раз за умови подання нового прохання відповідно до пунктів 3, 4 і 5 цієї статті. Звертаючись із проханням про нове продовження, держава-учасниця повинна надати відповідну додаткову інформацію про те, що було зроблено в ході попереднього продовження, санкціонованого відповідно до цієї статті.

Стаття 6

Міжнародне співробітництво та сприяння

1. При виконанні своїх зобов'язань за цією Конвенцією кожна держава-учасниця має право запитувати і одержувати допомогу, де це можливо, з боку інших держав-учасниць в тій мірі, в якій це можливо.

2. Кожна держава-учасниця зобов'язується сприяти якомога ширшому обміну обладнанням, матеріалами та науково-технічною інформацією, які стосуються здійснення цієї Конвенції, і має право брати участь у такому обміні. Держави-учасниці не можуть запроваджувати необґрунтовані обмеження стосовно надання засобів розмінування та відповідної технічної інформації з гуманітарною метою.

3. Кожна держава-учасниця, яка має відповідні можливості, сприятиме зусиллям щодо догляду та реабілітації, соціальної та економічної реінтеграції осіб, які постраждали від мін, і здійсненню програм інформування про мінну небезпеку. Таке сприяння може здійснюватися, зокрема, через систему Організації Об'єднаних Націй, міжнародні, регіональні або національні організації і установи, Міжнародний комітет Червоного Хреста, національні товариства Червоного Хреста і Червоного Півмісяця та їхню міжнародну федерацію, неурядові організації або на двосторонній основі.

4. Кожна держава-учасниця, яка має відповідні можливості, сприятиме розмінуванню і здійсненню пов'язаних з цим заходів. Таке сприяння здійснюється, зокрема, через систему Організації Об'єднаних Націй, міжнародні або регіональні організації і установи, неурядові організації і установи або на двосторонній основі, а також шляхом перерахування коштів до Цільового фонду добровільних внесків Організації Об'єднаних Націй для надання допомоги у розмінуванні або до регіональних фондів, які займаються питаннями розмінування.

5. Кожна держава-учасниця, яка має відповідні можливості, сприятиме знищенню запасів протипіхотних мін.

6. Кожна держава-учасниця зобов'язується надавати інформацію для бази даних про розмінування, створеної у системі Організації Об'єднаних Націй, особливо інформацію, яка стосується різноманітних засобів та методів розмінування, а також списки експертів, установ, що спеціалізуються в цій галузі, або національних координаційних центрів, що займаються питаннями розмінування.

7. Держави-учасниці можуть звертатися до Організації Об'єднаних Націй, регіональних організацій, інших держав-учасниць або інших компетентних міжурядових або неурядових структур із проханням надати їхнім керівним органам допомогу в розробці національної програми розмінування з тим, щоб вирішити питання, які стосуються, зокрема:

- a) масштабів і сфери охоплення проблеми протипіхотних мін;
- b) фінансових, технічних і людських ресурсів, необхідних для здійснення цієї програми;
- c) визначення терміну, необхідного для знищення всіх протипіхотних мін у замінованих районах, які знаходяться під юрисдикцією або контролем відповідної держави-учасниці;
- d) заходів щодо інформування про мінну небезпеку, спрямованих на зменшення кількості інцидентів, пов'язаних із пораненням або загибеллю людей у результаті підризу на мінах;
- e) надання допомоги особам, постраждалим від мін;
- f) взаємовідносин між урядом заінтересованої держави-учасниці та відповідними урядовими, міжурядовими і неурядовими структурами, які братимуть участь у здійсненні цієї програми.

8. Кожна держава-учасниця, яка надає й одержує допомогу відповідно до положень цієї статті, сприятиме забезпеченню повного і своєчасного здійснення узгоджених програм надання допомоги.

Стаття 7

Заходи транспарентності

1. Кожна держава-учасниця надасть Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй якомога раніше, але в будь-якому випадку не пізніше ніж після закінчення 180 днів після набуття чинності цією Конвенцією для цієї держави-учасниці інформацію про:

- a) національні заходи щодо здійснення, згадані у статті 9;
- b) всі запаси протипіхотних мін, які їй належать, або якими вона володіє, або які знаходяться під її юрисдикцією або контролем, із зазначенням типів, кількості і, якщо це можливо, номерів партій складованих протипіхотних мін кожного типу;
- c) наскільки це можливо, координати всіх замінованих районів, в яких встановлені або ймовірно встановлені протипіхотні міни, що знаходяться під її юрисдикцією або контролем, із зазначенням якомога детальніших даних про типи і кількості протипіхотних мін кожного типу, встановлених у кожному замінованому районі, та дати їх встановлення;
- d) типи, кількість і, якщо це можливо, номери партій усіх протипіхотних мін, збережених або переданих для цілей розробки методів виявлення мін, розмінування або знищення мін і навчання цим методам, або переданих із метою знищення, а також про установи, яким держава-учасниця дозволила зберегти або передати протипіхотні міни відповідно до статті 3;
- e) про стан програм, пов'язаних з конверсією або припиненням експлуатації об'єктів з виробництва протипіхотних мін;
- f) про стан програм, пов'язаних зі знищенням протипіхотних мін відповідно до статей 4 і 5, включаючи детальні дані про методи, що будуть використані з метою здійснення процесу знищення, місце розташування всіх об'єктів, де буде здійснюватися знищення,

і норми безпеки, які застосовуються, та екологічні норми, яких необхідно буде дотримуватися;

g) типи і кількість усіх протипіхотних мін, знищених після набуття чинності цією Конвенцією для цієї держави-учасниці, включаючи кількісну розбивку за кожним типом протипіхотних мін, знищених відповідно до статей 4 і 5, а також, якщо це можливо, зазначення номерів партій протипіхотних мін кожного типу - у разі їхнього знищення відповідно до статті 4;

h) технічні характеристики кожного типу вироблених протипіхотних мін, в тій мірі, в якій це відомо, і мін, які у цей момент належать державі-учасниці або знаходяться в її володінні, із зазначенням, де це реально можливо, такої інформації, яка може сприяти виявленню та знешкодженню протипіхотних мін; ця інформація щонайменше повинна містити дані про розміри, підривач, бойовий заряд, вміст металу, а також кольорові фотографії та інші дані, які можуть сприяти знешкодженню мін; і

i) заходи, вжиті з метою негайного та ефективного оповіщення населення про всі райони, про які йдеться в пункті 2 статті 5.

2. Інформація, що надається відповідно до цієї статті, повинна поновлюватися державами-учасницями щорічно, охоплюючи попередній календарний рік, і подаватися Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй не пізніше 30 квітня кожного року.

3. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй передає всі такі отримані доповіді державам-учасницям.

Стаття 8

Сприяння дотриманню та роз'яснення з приводу дотримання

1. Держави-учасниці домовляються консультуватися і співробітничати одна з одною з питань, що стосуються здійснення положень цієї Конвенції, та об'єднувати зусилля, діючи в дусі співробітництва, з метою сприяння дотриманню державами-учасницями своїх зобов'язань за цією Конвенцією.

2. Якщо одна або декілька держав-учасниць бажають з'ясувати і прагнуть вирішити питання стосовно дотримання положень цієї Конвенції іншою державою-учасницею, вони можуть направити цій державі-учасниці через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй, запит з проханням надати роз'яснення стосовно проблеми, що викликає їхнє занепокоєння. До такого запиту додається вся інформація, що стосується справи. Кожна держава-учасниця, піклуючись про те, щоб не було зловживань, повинна утримуватися від направлення необґрунтованих запитів. Держава-учасниця, яка одержала запит про роз'яснення, надає через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй запитуваній державі-учасниці протягом 28 днів всю інформацію, яка може сприяти з'ясуванню проблеми.

3. Якщо запитувана держава-учасниця не отримає через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй відповіді

протягом цього періоду або буде вважати відповідь на запит про роз'яснення незадовільною, вона може винести цю проблему за посередництвом Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй на розгляд чергової наради держав-учасниць. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй розсилає це подання, додавши до нього всю відповідну інформацію, яка стосується запиту про роз'яснення, усім державам-учасницям. Вся така інформація повинна бути надана запитуваній державі-учасниці, яка буде мати право на відповідь.

4. До скликання будь-якої наради держав-учасниць будь-яка заінтересована держава-учасниця може звернутися до Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй з проханням надати свої добрі послуги з метою сприяння отриманню роз'яснення, яке запитується.

5. Запитувана держава-учасниця може звернутися за посередництвом Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй із пропозицією про скликання спеціальної наради держав-учасниць для розгляду цієї проблеми. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй вслід за цим передає цю пропозицію і всю інформацію, надану заінтересованими державами-учасницями, всім державам-учасницям із проханням повідомити, чи підтримують вони ідею про скликання спеціальної наради держав-учасниць для розгляду цієї проблеми. Якщо протягом 14 днів з моменту надсилання таких матеріалів принаймні одна третина держав-учасниць виступить із підтримкою скликання такої спеціальної наради, Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй скликає цю спеціальну нараду держав-учасниць протягом наступних 14 днів. Кворум на цій нараді становлять більшість держав-учасниць.

6. Нарада держав-учасниць або, в залежності від обставин, спеціальна нарада держав-учасниць у першу чергу визначає, чи слід займатися подальшим розглядом проблеми, взявши до уваги всю інформацію, надану заінтересованими державами-учасницями. Нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць докладає всіх зусиль до того, щоб рішення було прийнято консенсусом. Якщо, незважаючи на всі зусилля в цьому напрямку, згоди дійти не вдалося, рішення приймається більшістю держав-учасниць, які присутні та беруть участь у голосуванні.

7. Всі держави-учасниці повинні повною мірою співробітничати з нарадою держав-учасниць або спеціальною нарадою держав-учасниць у розгляді нею цієї проблеми, включаючи роботу місій з встановлення фактів, що створюються відповідно до пункту 8.

8. Якщо потрібно додаткове роз'яснення, нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць санкціонує створення місії з встановлення фактів і затверджує її мандат більшістю голосів держав-учасниць, які присутні та беруть участь у голосуванні. Запитувана держава-учасниця може в будь-який момент запропонувати направити місію з встановлення фактів на її територію. Така місія направляється без прийняття нарадою

держав-учасниць або спеціальною нарадою держав-учасниць рішення про створення такої місії. Ця місія, до складу якої можуть входити до дев'яти експертів, які призначаються і затверджуються відповідно до пунктів 9 і 10, може збирати додаткову інформацію у відповідному місці або в інших місцях, що мають безпосереднє відношення до можливої проблеми дотримання і знаходяться під юрисдикцією або контролем запитуваної держави-учасниці.

9. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй готує і поновлює список кваліфікованих експертів, які призначаються державами-учасницями із зазначенням їхніх імен, громадянства та інших відповідних даних, а також розсилає його всім державам-учасницям. Будь-який експерт, включений до цього списку, розглядатиметься як призначений до складу всіх місій з встановлення фактів, якщо тільки та або інша держава-учасниця письмово не заявить про свою незгоду. У разі незгоди цей експерт не братиме участі у роботі місії з встановлення фактів ні на території держави-учасниці, яка заперечує проти цього, ні в будь-якому іншому місці, яке знаходиться під юрисдикцією або контролем цієї держави, якщо про незгоду було заявлено до призначення цього експерта до складу таких місій.

10. Отримавши запит від наради держав-учасниць або спеціальної наради держав-учасниць, Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй, провівши консультації із запитуваною державою-учасницею, призначає членів місії, її керівника включно. Громадяни держав-учасниць, які звернулися з проханням про створення місії з встановлення фактів, або держав-учасниць, яких безпосередньо зачеплює її діяльність, не можуть бути призначені до складу місії. Члени місії з встановлення фактів користуються привілеями та імунітетами, передбаченими у статті VI Конвенції про привілеї та імунітети Організації Об'єднаних Націй, яка була прийнята 13 лютого 1946 року.

11. Члени місії з встановлення фактів прибувають на територію запитуваної держави-учасниці в якомога коротший термін, повідомивши цю державу принаймні за 72 години. Запитувана держава-учасниця вживає необхідних адміністративних заходів, пов'язаних з прийомом, транспортним забезпеченням і розміщенням членів місії, і несе відповідальність за забезпечення, у максимально можливному ступені, безпеки членів місії в період їхнього перебування на території, яка знаходиться під її контролем.

12. Без шкоди для суверенітету запитуваної держави-учасниці місія з встановлення фактів може ввезти на територію цієї держави-учасниці необхідне їй обладнання, яке використовуватиметься тільки з метою збору інформації, яка стосується можливої проблеми дотримання. До моменту прибуття місія повідомляє запитуваній державі-учасниці, яке обладнання вона має намір використовувати в межах своєї роботи з встановлення фактів.

13. Запитувана держава-учасниця повинна докласти всіх зусиль для забезпечення того, щоб місії з встановлення фактів була надана можливість поговорити з усіма особами, які мають відношення до справи та можуть надати інформацію, що стосується можливої проблеми дотримання.

14. Запитувана держава-учасниця надає місії з встановлення фактів доступ до всіх районів і об'єктів, що знаходяться під її контролем там, де, як передбачається, можуть бути зібрані факти, які мають відношення до проблеми дотримання. При цьому повинні враховуватися всі заходи, які запитувана держава-учасниця вважає за необхідне прийняти з метою:

а) захисту секретного обладнання, засекреченої інформації та режимних районів;

б) забезпечення дотримання конституційних обов'язків, які запитувана держава-учасниця може мати щодо прав власності, обшуку і конфіскації та інших конституційних прав; або

с) фізичного захисту і забезпечення безпеки членів місії з встановлення фактів.

У разі вжиття запитуваною державою-учасницею таких заходів вона докладає всіх розумних зусиль, щоб продемонструвати за допомогою альтернативних засобів те, що вона дотримується цієї Конвенції.

15. Місія з встановлення фактів може залишатися на території відповідної держави-учасниці не більше 14 днів, а в будь-якому конкретному місці розташування - не більше 7 днів, якщо не було досягнуто домовленості про інше.

16. З усією інформацією, яка надана на довірчій основі та не має відношення до проблеми, якою займається місія з встановлення фактів, слід поводитись як із конфіденційною.

17. Місія з встановлення фактів подає через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй доповідь про результати своїх розслідувань нараді держав-учасниць або спеціальній нараді держав-учасниць.

18. Нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць розгляне всю відповідну інформацію, включаючи доповідь, подану місією з встановлення фактів, і може запропонувати запитуваній державі-учасниці вжити заходів щодо усунення в обумовлений термін проблеми дотримання. Запитувана держава-учасниця подасть звіт щодо всіх заходів, вжитих у відповідь на цю пропозицію.

19. Нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць може запропонувати заінтересованим державам-учасницям шляхи і засоби, які дозволяють ще більше прояснити або вирішити проблему, яка розглядається, включаючи залучення відповідних процедур, передбачених міжнародним правом. Якщо буде встановлено, що проблема, яка розглядається, породжена обставинами, що не залежать від запитуваної держави-учасниці,

нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць може рекомендувати відповідні заходи, включаючи колективні заходи, про які йдеться у статті 6.

20. Нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць повинна докласти всіх зусиль до того, щоб рішення, про які йдеться у пунктах 18 і 19, були прийняті консенсусом або ж двома третинами голосів держав-учасниць, які присутні та беруть участь у голосуванні.

Стаття 9

Національні заходи з виконання

Кожна держава-учасниця вживає всіх належних правових, адміністративних та інших заходів, включаючи застосування кримінальних санкцій, для запобігання і припинення здійснення будь-якої діяльності, забороненої для держав-учасниць цією Конвенцією, особами, які знаходяться на території під її юрисдикцією або контролем.

Стаття 10

Врегулювання спорів

1. Держави-учасниці консультуються і співробітничать одна з одною з метою врегулювання будь-яких спорів, які можуть виникати з приводу застосування або тлумачення цієї Конвенції. Кожна держава-учасниця може довести інформацію про будь-який такий спір до відома наради держав-учасниць.

2. Нарада держав-учасниць може зробити внесок у врегулювання спорів, використовуючи будь-які засоби, які вона вважає за доцільні, у тому числі запропонувати свої добрі послуги, закликати держави, які є сторонами у спорі, розпочати обрану ними на свій розсуд процедуру врегулювання і рекомендувати граничний термін для здійснення будь-якої узгодженої процедури.

3. Ця стаття не завдає шкоди положенням цієї Конвенції, що стосуються сприяння дотриманню і роз'яснення з приводу дотримання.

Стаття 11

Наради держав-учасниць

1. Держави-учасниці регулярно збираються для розгляду питань, пов'язаних із застосуванням або здійсненням цієї Конвенції, включаючи:

- а) питання, що стосуються дії та статусу цієї Конвенції;
- б) питання, обумовлені доповідями, що подаються відповідно до положень цієї Конвенції;
- с) питання міжнародного співробітництва і сприяння згідно зі статтею 6;
- д) питання удосконалення методів знешкодження протипіхотних мін;

е) питання, що стосуються подань держав-учасниць відповідно до статті 8;

ф) питання, пов'язані з рішеннями, що стосуються подань держав-учасниць, передбачених у статті 5.

2. Перша нарада держав-учасниць буде скликана Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй протягом року після набуття чинності цією Конвенцією. Наступні наради скликатимуться Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй щорічно до проведення першої конференції з розгляду дії Конвенції.

3. При виникненні обставин, про які йдеться у статті 8, Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй скликає спеціальну нараду держав-учасниць.

4. Держави, які не є учасниками цієї Конвенції, а також Організація Об'єднаних Націй, інші відповідні міжнародні організації та установи, регіональні організації, Міжнародний комітет Червоного Хреста і відповідні неурядові організації можуть бути запрошені на ці наради в якості спостерігачів відповідно до узгоджених правил процедури.

Стаття 12

Конференції з розгляду дії

1. Конференція з розгляду дії буде скликана Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй через п'ять років після набуття чинності цією Конвенцією. Наступні конференції з розгляду дії скликатимуться Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй на прохання однієї або декількох держав-учасниць, за умови, що проміжок між конференціями з розгляду дії у жодному разі не буде менше п'яти років. Всі держави-учасниці цієї Конвенції запрошуватимуться на кожну конференцію з розгляду дії.

2. Конференція з розгляду дії скликається з метою:

- а) проведення огляду дії та статусу цієї Конвенції;
- б) розгляду необхідності проведення наступних нарад держав-учасниць і встановлення проміжків між ними, про що йдеться у пункті 2 статті 11;
- в) прийняття рішення стосовно подань держав-учасниць, передбачених у статті 5;
- г) затвердження, у разі необхідності, у своїй заключній доповіді висновків, що стосуються здійснення цієї Конвенції.

3. Держави, які не є учасниками цієї Конвенції, а також Організація Об'єднаних Націй, інші відповідні міжнародні організації та установи, регіональні організації, Міжнародний комітет Червоного Хреста і відповідні неурядові організації можуть бути запрошені на кожну конференцію з розгляду дії в якості спостерігачів відповідно до узгоджених правил процедури.

Стаття 13

Зміна та доповнення

1. У будь-який час після набуття чинності цією Конвенцією будь-яка держава-учасниця може запропонувати зміни та доповнення до цієї Конвенції. Кожна пропозиція про внесення зміни та доповнення направляється Депозитарію, який розсилає її всім державам-учасницям і запитує їхню думку про те, чи слід для розгляду цієї пропозиції скликати конференцію з розгляду зміни та доповнення. Якщо більшість держав-учасниць не пізніше ніж через 30 днів після розсилання пропозиції повідомлять Депозитарію про те, що вони виступають за подальший розгляд цієї пропозиції, Депозитарій скликає конференцію з розгляду зміни та доповнення, на яку запрошуються всі держави-учасниці.

2. Держави, що не є учасницями цієї Конвенції, а також Організація Об'єднаних Націй, інші відповідні міжнародні організації та установи, регіональні організації, Міжнародний комітет Червоного Хреста і відповідні неурядові організації можуть бути запрошені на кожную конференцію з розгляду зміни та доповнення в якості спостерігачів відповідно до узгоджених правил процедури.

3. Конференція з розгляду зміни та доповнення проводиться відразу ж після проведення наради держав-учасниць або конференції з розгляду дії, якщо тільки більшість держав-учасниць не звернеться з проханням провести її раніше.

4. Будь-яка зміна та доповнення до цієї Конвенції приймається більшістю в дві третини голосів держав-учасниць, які присутні на конференції з розгляду зміни та доповнення і беруть участь у голосуванні. Депозитарій повідомляє про будь-яку прийняту в такий спосіб зміну та доповнення державам-учасницям.

5. Зміна та доповнення до цієї Конвенції набуває чинності для всіх держав-учасниць цієї Конвенції, які прийняли її, після подання Депозитарію документів про прийняття більшістю держав-учасниць. У подальшому вона набуватиме чинності для будь-якої держави-учасниці з числа тих, що залишилися, у день здачі нею Депозитарію свого документа про прийняття.

Стаття 14

Витрати

1. Витрати, пов'язані з проведенням нарад держав-учасниць, спеціальних нарад держав-учасниць, конференцій з розгляду дії та конференцій з розгляду змін та доповнень, покриваються державами-учасницями і державами, які беруть в них участь і не є учасницями цієї Конвенції, згідно зі шкалою внесків Організації Об'єднаних Націй, скоригованою належним чином.

2. Витрати, які поніс Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй відповідно до статей 7 і 8, і витрати, пов'язані з діяльністю будь-якої місії з встановлення фактів, покриваються

державами-учасниками згідно зі шкалою внесків Організації Об'єднаних Націй, скоригованою належним чином.

Стаття 15

Підписання

Ця Конвенція вчинена у Осло, Норвегія, 18 вересня 1997 року, відкрита для підписання усіма державами в Оттаві, Канада, 3 і 4 грудня 1997 року і у Центральних установах Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку з 5 грудня 1997 року до набуття нею чинності.

Стаття 16

Ратифікація, прийняття, затвердження або приєднання

1. Ця Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню сторонами, що її підписали.
2. Вона буде відкрита для приєднання будь-якої держави, яка не підписала Конвенцію.
3. Ратифікаційні грамоти та документи про прийняття, затвердження або приєднання здаються на зберігання Депозитарію.

Стаття 17

Набуття чинності

1. Ця Конвенція набуває чинності в перший день шостого місяця, рахуючи з місяця, протягом якого була здана на зберігання сорокова ратифікаційна грамота або документ про прийняття, затвердження або приєднання.
2. Для будь-якої держави, що здає на зберігання свою ратифікаційну грамоту або документ про прийняття, затвердження або приєднання після дати здачі на зберігання сорокової ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження або приєднання, ця Конвенція набуває чинності в перший день шостого місяця, рахуючи з дати здачі цією державою на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження або приєднання.

Стаття 18

Тимчасове застосування

Будь-яка держава може під час ратифікації, прийняття, затвердження або приєднання заявити, що вона застосовуватиме на тимчасовій основі положення пункту 1 статті 1 цієї Конвенції до набуття нею чинності.

Стаття 19

Застереження

Застереження щодо статей цієї Конвенції не допускаються.

Стаття 20

Строк дії та вихід

1. Ця Конвенція є безстроковою.

2. Кожна держава-учасниця у порядку здійснення свого державного суверенітету має право вийти з цієї Конвенції. Вона повідомляє про такий вихід всі інші держави-учасниці, Депозитарія і Раду Безпеки Організації Об'єднаних Націй. У такому повідомленні про вихід повинно міститись повне пояснення причин, що мотивують такий вихід.

3. Такий вихід набуває чинності тільки після закінчення шести місяців з дня одержання Депозитарієм повідомлення про вихід. Проте, якщо на момент закінчення цього шестимісячного терміну, держава-учасниця, що заявила про вихід, була втягнута в збройний конфлікт, вихід набуває чинності лише після закінчення цього збройного конфлікту.

4. Вихід держави-учасниці з цієї Конвенції жодним чином не зачіпає обов'язку держав продовжувати виконання зобов'язань, взятих у зв'язку з будь-якими відповідними нормами міжнародного права.

Стаття 21

Депозитарій

Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй цим призначається Депозитарієм цієї Конвенції.

Стаття 22

Автентичні тексти

Дійсний примірник цієї Конвенції, тексти якої англійською, арабською, іспанською, китайською, російською і французькою мовами є рівно автентичними, здається на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй.